

щото да можеш да ми разумъвашъ: и послѣ отъ малко нѣщо ся позна че ты разумъваше доста добрѣ всички-ты вещи, колкото желаяхъ азъ да тя научъ. И сега трѣбе да ти истълкувамъ това полека, полека, споредъ тогавашнiя-тъ способъ; защото инакъ не ще да можешъ да ми разумъвашъ.

И. Мамо, разумѣхъ че ты знаешъ по добрѣ отъ мене, що да мя научишь. Не ще вече да съмъ нетърпѣливъ; само начни да мя поучавашъ.

М. Ако умрешъ, душа-та ти изведнаждъ ще излѣзе изъ тѣло-то ти. Желаетъ ли прочее да ся научишь гдѣ тя ще иде, и кой ще има за неѣ грижъ?

И. Наистинѣ, мамо, наистинѣ. Защото, кажи на примѣръ, че азъ щѣхъ да умрѣ като съмъ още малко дѣте, както умрѣ Петръ, и щѣхъ да идъ, не знаѣ кадѣ, и не щѣхъ да имамъ никаквѣ майкѣ, коя-то да ся грижа за мене; то другъ кой щѣше да ся погрижа за мене?

М. Баща-ти, чадо!

И. Баща ми, мамо, умрѣ, и не знаѣ гдѣ е отишелъ; ще идъ ли и азъ на сѣщо-то мѣсто гдѣто е той, та да може той поне да има за мене грижъ?

М. Надѣвамъ ся че ще отидешъ, чадо; но азъ говорѣ сега за другъ бащъ.

И. Не ти разумъвамъ, мамо. Обыкнувашъ да ми говоришь, че баща ми ималъ име подобно на мое-то. На гробища-та ты ми каза име-то му, написано на гробнѣ-тѣ плочѣ,